

Бѣше врѣме за много вѣкове, потѣмнѣ слънцето на България; въ царуването на Александра Георгиевича Страшимира, по тия височини, на които възсия сега силата на новия Александъръ, вѣнчанъ Георгий, по право именуванъ страхъ на мира, на робството, на тиранията.

Душевно и вѣчно прѣданиѣ благодарни български граждани и гражданки отъ градъ Плѣвненъ.

Слѣдватъ подписитѣ на Архимандрита Константиноула, на деветъ духовни и 91 свѣтски лица.

Въ тоя сѣщи день слѣдъ свръшването на сложенія обѣдъ за виновницитѣ на великото тържество, Царѣтъ пожела да види плѣнения турски пълководецъ — Османъ-Паша, и ето що казва лѣтописецѣтъ, бѣлѣжития книжовникъ Всеволодъ Крестовски:

„Негово Величество, като се приближи до Османа, обърна се къмъ него съ слѣдующитѣ думи (разговорѣтъ ставаше съ помощѣта на Н. Д. Макавѣва):

— „Какво ви подбуди да излѣзете отъ Плѣвненъ?

— „Като солдатынъ, който скѣпи за своето честно име, азъ, въ всѣки случай, считахъ за свой дългъ, да направя тоя опитъ; азъ не можехъ, нѣмахъ право да постѣпя другояче . . . Опитѣтъ не успѣ, но моето нещастие се смегчава за мене лично съ това, че тая несполука ми достави щастието да бѣда прѣдставенъ на Ваше Величество.“

— „Отдавамъ пълна данъ отъ уважение къмъ вашата доблестна храбростъ, ако и да бѣше насочена противъ Моята армия.

— „Ваше Императорско Величество, отговори Османъ, като се поклони почтително, азъ изпъл-